

Min innerligt kära Aina

Du kan väl knappast tro mig då jag säger att jag redan haft tvenne så godt som färdig skrifna bref till dig men likvist har det varit fallet, orsaken hvarför jag ej afsändt dem är helt enkelt den att jag funnit att de innehållit så många sorgeutjutelser öfver att min resa till östra Finland ej blef någon verklighet utaf att jag beslöt att lemna skrifningen tills jag blifvit litet lugnare. Ja vet Du omöjligt vore det att säga hvad det egentligen var som lade så oöfverstigligen hinder i vägen om det ej var den långa vägen ifrån Wiborg till Räisälä och att Pappa och Mamma ansågo det omöjligt för mig att resa allena en så lång väg. Gud vet när den resan nu igen kan komma ens i fråga det skulle ju varit dubbel anledning i sommar då Theoder äfven var så vänlig och bad mig komma på sitt bröllop. Tack tack emellertid så hjertligt för att ni ville se mig hos edes och för ditt sednaste vänliga bref nog är du allt densamma präktiga vänfasta Aina som du alltid varit emot mig ehuru jag ofta sönat din godlighet med otack. Bra bra roligt hade det varit att få träffa eder alla men man måste ju tro att allt är bäst som sker och försöka att finna sig i det.

Sommaren här har varit mycket lugn och stilla emot förra somrar då det varit nöjen och utfärder mycket ofta. Wi för vår del skulle just ej kunnat deltaga i sådana emedan vi denna sommar haft så mycket att sy och ställa i ordning åt syster Minna som skall fira bröllop den 28 dec. Mycket roligt vore det att då få se eder hos oss men då det är en så opasslig tid kunna vi ej ens hoppas det. Den dagen är Pappas och Mammans förlofningsdag så att det då passar bäst då bröllopet ändå skall blifva i julhelgen.

Det är så ledsamt att hon nu gör början i att spränga syskonskaran och komma bort hemifrån ehuru det visst icke är långt bort som hon kommer men det kan ju ej ändå någonsin vara detsamma som då alla ännu äro oåtskilda.